

dringsforslags og derefter Lovforslagets Vedtagelse.

Oet. Hansen: Jeg skal erkende, at Udvalgets Flertal har vist stor Resignation ved at indskrænke sine Vdringsforslag til disse to. Det har utvivlsomt kostet adskillige af Udvalgets Medlemmer en Del Overvindelse at slippe den berømte § 5 om Btghl i Tvangsarbejdsanstalter. Det er imidlertid en af de Vdringer, jeg i høj Grad kan billige. Derimod er der ganske vist gjort andre Vdringer i Folketinget, som det har kostet mig megen Overvindelse at gaa ind paa, navnlig dette, at det skal stilles som Betingelse for offentlig Paatale, at den vedkommende maa siges at være sagesløs Mand. Jeg tror, det meget let kan føre til, at en offentlig Undersøgelse, der er dreven endog saa temmelig vidt, ender med, at Sagen maa blive afvist fra Politiretten og den paagældende henvist til at anlægge privat Søgmaal, hvis han vil have Dom for den ham overgaaede Vold, og denne Mulighed bliver endog saa mere nærliggende, naar Folketinget har fastholdt den anden mere praktiske Betingelse, som vi opstillede i Landstinget, da Sagen var for her sidst, nemlig at det er en Betingelse for offentlig Paatale, at der er stet Brud paa den offentlige Fred eller paa Politiforskrifterne. Det vil man meget hurtigt se, men rettes saa Undersøgelsen paa den begaaede Vold, og det viser sig, at det er meget tvivlsomt, om virkelig den oversaldne kan siges at være sagesløs, saa skulde hele Undersøgelsen med Henhyn til Volden falde bort. Jeg frygter for, at hvis Loven kommer ud endog saa med disse Vdringer, vil det Tilfælde ikke sjældent indtræffe, at en saadan Undersøgelse bliver ganske frugtesløs; men det vil jo Tiden vise.

Derimod kan jeg i høj Grad tiltræde de Vdringsforslag, mine Kolleger i Udvalget ere blevne enige om, og anbefale mine Venner at slutte sig dertil. Den første Vdring, den, der gaar ud paa, at Ordet „bortfalder“ skal forandres til „Kan bortfalde“, og som altsaa med andre Ord vil sige, at det ikke ubelukkende staar i den oversaldnes Maagt at sige, om Sagen skal bortfalde, men at tillige den vedkommende Forhørsdommer eller Politimester skal have en afgørende Stemme i saa Henseende, er dels i Overensstemmelse med § 203 og andre Paragrafer i Straffeloven, dels er den vist ganske nødvendig i det foreliggende Tilfælde. Af to Grunde, for det første den, som den ærede Ordfører nu fremhævede, at da Sagen under alle Omstændigheder ogsaa kommer til at

dreje sig om Brud paa den offentlige Fred eller Brud paa Politiforskrifterne, saa er det dog ganske urimeligt, at den private skal kunne afgøre, om en saadan Sag skal bortfalde eller ikke bortfalde, og hvis man vil sige: Ja, den skal ikke bortfalde, for saa vidt det er en Politiforjæelse, den skal kun bortfalde, for saa vidt det er en Voldsgering mod den private, saa tror jeg ikke, en saadan Adskillelse vilde være videre heldig. Det er den ene Betragtning, der har ledet os til denne Vdring. — Den anden er den, at man kan være udsat for, at en Person, der saaledes har paataldt offentlig Assistance, under en offentlig Politisag i Anledning af den begaaede Vold, bag efter kan blive Genstand for en saadan Intimidation, at han vanskelig kan modstaa Forlangendet om at lade Sagen bortfalde. Naar saa Politiet eller Forhørsdommeren kommer under Vejr med, at hans Begering om, at Sagen skal bortfalde, er fremkaldt ved saadanne Midler, er det rimeligt, at de kunne sige: Nej, Sagen skal alligevel gaa frem.

Den anden Vdring, Udvalget har stillet, anbefaler sig ved de praktiske Grunde, som den ærede Ordfører har fremhævet. Da i hele Perioden mellem Straffeloven af 1866 indtil Dato Begrebet sagesløs ikke har spillet den Rolle, at det skulde være nødvendigt, at Domstolene ved Paadømmelse af Voldsjager skulle afgøre, om Volden er udøvet mod sagesløs Mand eller ikke, vil det være næsten umuligt af de foreliggende Domme at se, om det er statueret, at Volden er begaaet mod sagesløs Mand eller ikke. Naar det nu alligevel stilles som Betingelse for den specifikke Gentagelsesvirkning, at det skal ses, at den tidligere straffede Handling er udøvet mod sagesløs Mand, saa maatte Dommeren ved den ny Sag give sig til at anstille Undersøgelser i de gamle Akter, hvilket vil føre til stor Biddløftighed og navnlig i Højesteret, naar de gamle Sager skulde dokumenteres om igen, vil medføre en Tidsspilde, der ofte vil grænse til det urimelige. Dette er altsaa en praktisk Betragtning, og jeg haaber, at Folketinget kan slutte sig dertil, ligesom ogsaa til de Grunde, vi have angivet for den første Vdring, der ogsaa kun har et rent praktisk Bjemed. Jeg nærer derfor ikke Tvivl om, at Loven, hvis det høje Ting vedtager disse Vdringer, vil kunne gaa igennem og blive til Lov endnu i denne Samling.

Rundsen: Jeg har den Opfattelse, at de stillede Vdringsforslag indeholde en Stærkelse af Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Folketingets Side, og da jeg,